

РЕШЕНИЕ

№ 5510

гр. София, 14.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 22.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **14560** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 27462 от 16.11.2012г. по описа на Административен съд – София град, подадена от Д. В. Б. - Д., срещу Заповед № ЧР 01-1187 от 05.11.2012г. на изпълнителния директор на Агенция по вписванията, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение на длъжността “директор” на Регионална дирекция П. в Главна дирекция „Регистри” в Агенция по вписванията, с ранг I младши, на основание чл. 12, ал.1 от ЗДСл, в рамките на изпитателния срок.

Жалбоподателката сочи, че обжалваният административен акт е незаконосъобразен, тъй като е издаден при съществено нарушение на основен принцип в административното производство, а именно принципът на съразмерност, както и в несъответствие с целта на закона. Излага аргументи за наличие на субективно отношение от страна на органа по назначаване и прекият ѝ ръководител. Позовава се на обстоятелството, че в рамките на два работни дни, през които е работила на изпълняваната длъжност след преустановяване ползването на законоустановен отпуск, е невъзможно да бъдат преценени професионалните ѝ качества. Направено е искане за отмяна на оспорената заповед, както и за присъждане на направените във връзка с делото разноски.

В проведеното по делото открито съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и се представлява от упълномощения адвокат Б., който от нейно име поддържа жалбата и направените с нея искания, по изложените в същата основания.

Ответникът – Изпълнителния директор на Агенция по вписванията, редовно призован се представлява в съдебното производство от юрисконсулт П., която оспорва жалбата, с искане да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на разноски.

Административен съд – София град, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че Д. В. Б. - Д. е била назначена за пръв път на държавна служба със заповед № ЧР-01-240/04.03.2009г., считано от същата дата на длъжността “директор” на Регионална дирекция П. в Главна дирекция „Регистри” в Агенция по вписванията, с ранг I младши, която длъжност е заемала до прекратяването на служебното ѝ правоотношение със Заповед № ЧР 01-1187 от 05.11.2012г. на основание чл.12 ал.1 от ЗДСл. Не се спори между страните, че Д. В. Б. - Д. е работила по служебното си правоотношение за периода 04.03.2009-03.01.2010, след което е ползвала различни по вид и размер отпуск, а именно за периода 03.01.2010-18.05.2010г. временна нетрудоспособност – бременност и раждане, за периода 18.05.2010г. – 16.02.2011г. – платен отпуск поради бременност и раждане, за периода 17.02.2011г. – 05.02.2012г. – платен отпуск за отглеждане на малко дете до навършване на двегодишна възраст. Ползването на последния отпуск е прекъснато, считано от 01.12.2011г., със заповед № ЧР-03-2543/24.11.2011г. на изпълнителния директор на Агенция по вписванията, по молба на Д. Б.-Д.. От същата дата 01.12.2011г., със заповед № ЧР-03-254647/24.11.2011г. на заместник изпълнителния директор на Агенция по вписванията на Д. Б.-Д. е разрешено ползването платен годишен отпуск в размер на 93 дни. Ползването на този отпуск е прекратено, считано от 06.02.2012г., със заповед № ЧР-03-180/17.02.2012г. на главен секретар на Агенция по вписванията, поради ползването от страна на служителката на отпуск за временна нетрудоспособност, до 14.03.2012. Със заповед № ЧР-03-341/15.03.2012г. на изпълнителния директор на Агенция по вписванията на Д. Б.-Д. е разрешено ползването платен годишен отпуск в размер на 72 дни, от 15.03.2012г. до 28.06.2012г. Със заповед № ЧР-03-1057/14.06.2012г. на изпълнителния директор на Агенция по вписванията на Д. Б.-Д. е разрешено ползването платен годишен отпуск в размер на 92 дни, от 29.06.2012г. до 28.09.2012г. Със заповед № ЧР-03-2082/14.09.2012г. на изпълнителния директор на Агенция по вписванията на Д. Б.-Д. е разрешено ползването платен годишен отпуск в размер на 33 работни дни, от 29.09.2012г. до 31.10.2012г. Следователно за периода 04.03.2009-03.01.2010г. оспорващата има продължителност на служебното правоотношение 9 месеца и 29 дни.

Със заповед № ЧР-01-1177/31.10.2012г. на изпълнителния директор на Агенция по вписванията на Д. Б. – Д., заемаща длъжността “директор” на Регионална дирекция П. в Главна дирекция „Регистри” в Агенция по вписванията, с ранг I младши е определен нов размер на основна месечна заплата, считано от 01.11.2012г. Представена е докладна записка от главния директор на Главна дирекция „Регистри” – П., адресирана до изпълнителния директор на Агенция по вписванията, с която е направено предложение служебното правоотношение на Д. В. Б. – Д. да бъде прекратено в срока за изпитване.

Издадена е Заповед № ЧР 01-1187 от 05.11.2012г. на изпълнителния директор на Агенция по вписването, с която служебното правоотношение на Д. В. Б. – Д., от длъжността “директор” на Регионална дирекция П. в Главна дирекция „Регистри” в

Агенция по вписванията, с ранг I младши е прекратено, на основание чл. 12, ал.1, от ЗДСл, в рамките на изпитателния срок.

По делото са приети свидетелските показания на К. К. Т. и на Д. И. Г.- К..

К. Т. е изпълнявала длъжността „директор” в Регионална дирекция Б. на Агенция по вписванията до м. декември 2012г. Страна е по дело с ответник изпълнителния директор на Агенция по вписванията, относно оспорване прекратяването на служебното ѝ правоотношение. Свидетелката установява, че преди прекратяване ползването на отпуск от Д. Б.-Д., около 29-30.10.2012г. е била инициирана подписка в подкрепа на служителя, изпълняващ длъжността “директор” на Регионална дирекция П. в Главна дирекция „Регистри” в Агенция по вписванията по заместване. Целта на подписката е била този служител да остане на длъжността и съответно да бъде освободена Д. Б. – Д.. По мнение на К. Т. инициативата за подписката е на тогавашното ръководство на Агенцията по вписванията.

Д. И. Г.- К. е съдия в Апелативен съд – [населено място]. В показанията си свидетелката изразява лични впечатления от работата на Д. Б. – Д. като директор на Регионална дирекция П. на Агенция по вписванията и описва жалбоподателката като компетентен и отговорен служител.

При така установената фактическа обстановка Административен съд – София град направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспорената заповед е връчена на адресата си на 05.11.2012г., като жалбата срещу същата е подадена директно до Административен съд – София град с вх. № 27462/16.11.2012г. При тази фактическа обстановка, настоящия съдебен състав приема, че жалбата е подадена в предвидения 14 – дневен срок по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Съгласно чл. 168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно – производствените правила и материално – правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – изпълнителния директор на Агенция по вписванията. Съгласно чл. 108, ал.1 от ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Жалбоподателката е назначена на длъжност по служебно правоотношение със заповед на директора на Агенция по вписванията, който по силата на чл. 6, ал.2, т. 16 от У. правилник на Агенция по вписванията назначава и освобождава държавните служители в агенцията. Следователно, по силата на визираната правна норма директорът на Агенция по вписванията в качеството му на орган по назначаването е компетентен да прекратява служебното правоотношение на държавните служители в ръководеното от него ведомство.

Спазена е и установената в чл. 108, ал.1 от ЗДСл писмена форма на акта за прекратяване на служебното правоотношение, като в него изрично е посочено правното основание за прекратяване – чл. 12, ал.1 от ЗДСл, придобития ранг на държавна служба – I младши, както и е отразено, че на служителя не се дължат обезщетения.

При издаване на обжалвания административен акт не са допуснати съществени

нарушения на административно производствените правила.

Предвид така установеното от фактическа страна, жалбата се явява неоснователна.

Съгласно чл.12 ал.1 и ал.3 от ЗДСл, при първо назначаване на държавна служба, органът по назначаване може едностранно да прекрати служебното правоотношение в рамките на изпитателния срок от 1 година. Срокът на изпитване не тече по време на законоустановен отпуск. Съгласно константната практика на ВАС прекратяването на правоотношението на основание чл. 12 от ЗДСл е право на органа по назначаване, което не подлежи на съдебен контрол, тъй като се упражнява по целесъобразност, с оглед качествата, показани от служителя по време на работата му. За реализирането му е достатъчно да е налице първо назначаване на кандидата като държавен служител и трудов стаж, по кратък от едногодишния изпитателен срок. Мотивировка на акта от страна на издателя му не е необходима и задължителна. По реда на чл. 169 от АПК при оспорване на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност, съдът проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове. В разглеждания случай условията на чл.169 от АПК са спазени от издателя на акта. От фактическа страна се установи, че Д. Б. - Д. е била назначена за пръв път на държавна служба на 04.03.2009 година така както изисква чл.2 от ЗДСл. От страна на служителката е подадена декларация по чл. 111. ал.2 от ЗДСл, с която е декларирано, че за първи път постъпва на държавна служба. Не се спори по делото, че оспорващата е работила реално по служебното си по малко от 1 година. Основанието за ползване на отпуск е ирелевантно за приложението на нормата на чл.12 ал.3 от ЗДСл, според която срокът за изпитване не тече през времето, през което държавният служител е бил в законоустановен отпуск. Ето защо и като е упражнил правомощията си по чл.12 ал.1 от ЗДСл административният орган е приложил правилно закона.

Изложените от жалбоподателката съображения за наличие на субективно отношение и действия на административния орган, насочени умишлено към нейното отстраняване от длъжността, от една страна остават недоказани, а от друга не могат да обосноват незаконосъобразност на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл. Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, всяко служебно правоотношение, възникнало за първи път, може в едногодишен срок да бъде прекратено без предизвестие от органа по назначаването. По същество това е изпитателен срок, установен в полза на този орган, в рамките на който да прецени качествата на служителя, необходими да изпълнява служебните функции и задачи именно като служител по служебно правоотношение. Нормата е императивна и е приложима при първоначално назначаване за всички категории служители, с изключение на визираните в § 75 от ПЗР на ЗИДЗДС, обн., ДВ, бр. 95/2003 г. и § 36 от ПЗР на ЗИДЗДС, обн., ДВ, бр. 24/2006 г., каквито изключения не съществуват в настоящия случай. Текстът въвежда изпитателен срок в полза на органа по назначаването, в рамките на който да прецени качествата за служителя за изпълнение на служебните задължения. При отрицателна оценка, административният орган е овластен да прекрати с едностранно волеизявление служебното правоотношение. При това тълкуване на текста следва да се направи извод, че в разглеждания случай изискванията на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл са изпълнени и правото на органът по назначаването да прекрати служебното правоотношение със служителя е упражнено в съответствие с нормативните изисквания - служебното правоотношение е прекратено

от административния орган в едногодишния срок за изпитване.

По тези съображения настоящия съдебен състав намира, че жалбата на Д. В. Б. - Д. следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото с оглед заявената претенция от процесуалния представител на ответника следва да бъдат присъдени разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2, от АПК, Административен съд – София град, I отделение, 16 – ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. Б. - Д., срещу Заповед № ЧР 01-1187 от 05.11.2012г. на изпълнителния директор на Агенция по вписванията.

ОСЪЖДА Д. В. Б. - Д., с адрес: [населено място], [улица], ет.5, ап.12., ЕГН [ЕГН] да заплати на Агенция по вписванията сума в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

Административен съдия: